

Turisme d'estiu

Poc després es veu la gent desembarcar. Hi ha una cua d'autobusos que els portaran d'excursió al Museu Dalí, a Barcelona o a anar de compres a La Roca. D'altres envaeixen, literalment, el poble. Les terrasses i els estancs s'omplen de turistes. És com una marabunta en xancletes que fa olor de Hawaiian Tropic (en el millor dels casos) i que porta el barret típic de Catalunya: el barret mexicà. Si m'ho pregunten, em definiria com una barreja d'agnòstic, creient i apòstata. Com que em vaig educar en un col·legi salesià, del qual guardo molt bons records (malgrat les crítiques que rebo quan ho dic), quan soc a Girona m'agrada anar a l'església del Sagrat Cor, al carrer de l'Albereda, i meditar una estona. Si puc, m'hi quedo a escoltar la lectura del Nou Testament. Mentre estic assegut a la foscor, m'adono que formo part de les fotografies que una turista fa a un altar lateral situat a la meva esquerra. Entenc que hi hagi turistes a la Catedral de Girona, però que també n'hi hagi aquí, en aquest racó que creia meu, em resulta molest. Suposo que és pels turistes que hi han instal·lat una moderna màquina expendedora d'espelmes. Funciona amb monedes i s'assembla molt a les màquines de begudes isotòniques que hi ha als gimnasos. Penso que jo he fet exactament el mateix en algun viatge a Roma: entrar en esglésies de barri només per fer-hi fotografies. De què ens podem queixar quan nosaltres també som turistes i fem les mateixes coses? A la cala Sa Conca o a Aiguablava, a les deu del matí, ja no queda ni un metre quadrat de sorra lliure. Para-sols alineats, neveres portàtils, altaveus Bluetooth. Des de la platja, l'horitzó sembla ple de velers, llanxes, catamarans i iots que fondegen davant de cales diminutes on, fa només unes dècades, amb prou feines hi havia un parell d'embarcacions pesqueres. El mar, que sempre havia donat una sensació d'infinnit, sembla un aparcament. Ara ja sabem que, quan algun indret de la Costa Brava apareix entre els llocs més bonics a les xarxes socials, això l'acaba massificant i el converteix en un lloc gairebé impossible. Hauríem de guardar-nos el secret. Crear una mena de llei de l'omertà. No expliquis res! No pengis cap fotografia! Però és massa tard per fer-ho.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/07/19/turisme-destiu-132582548.html>